

День летів швидко. Тато з гостею засідали на кухні, перебираючи спогади, Владик морочився з комп'ютером, який ніяк не хотів нормально працювати. Потім його послали винести сміття й сходити до магазину — на цю «екскурсію» напросилася й Галюся. Поки Владик їй показав найближчі магазини в мікрорайоні, вже почало вечоріти. Додому не хотілося: комп так і не вмикався, від звичної тиші квартири нічого не лишилося: голос тітки Марусини заглушав обидва телевізори. Одне втішало Владика: завтра тітка поїде додому, в своє село Брисі, Галюся на весь день — до університету на консультацію або що, у тата тяж робота. А він нарешті полагодить комп'ютер і займеться своїми справами.

Удома знов чулося шкварчання вперемішку з голосом тітки Марусини, а з кухні линули пахощі вечері.

— Слухай, генію комп'ютерний, а ти мені на нетбук Wi-Fi встановити можеш? У вас же Wi-Fi, так?

— Ну, взагалі-то не встановити, а... — Владик вирішив не вдаватися в технічні подробиці. — Можу, звичайно. Давай свого малюка.

Ще з годинку довелося провозитися з налагодженням Wi-Fi. Раптом клацнув замок у дверях, Галюся підхопилася з дивану й побігла в коридор. Це з роботи прийшла мама. Владик закотив очі під лоба й зітхнув: тепер залишилося пережити обнімання-цілування гостей із мамою, вечерю, вкладання спати й ранкове виряджання тітки. Треба набратися терпіння.

— ...О-о-о-о! Бідна моя фігура! — простогнала мама. — Спасибі, тітонько, ви стільки наварили, що я ще тижнів зо два готувати не буду. Бо тато наш у відрядження знову...

— Атож, вас залиш удвох із Галюсею — одним чайком харчуватиметеся. Вона теж, як Дюймовочка, по півзернятка їсть.

— Чому вдвох? А Владик?

Тато з тіткою багатозначно перемигнулися.

— Та тут, розумієш, Марія Петрівна внесла, так сказати, пропозицію... Е-е-е-е, — почав тато.

— Та не екай ти, ось дай я скажу — перебила тітка Марусина. — Значить так. Ти, Ларисо, мою дочку вже другий рік няньчиш, статті редагуєш, учиш, а зараз он готувати до екзамену будеш. Я розумію, ми родичі, але ж якось не той, незручно. Одним словом, вирішили ми з твоїм чоловіком, що поки Галюся тут, заберу я вашого хлопця в Брисі. На оздоровлення. На харчі домашні, молочко, на річку, на чисте повітря. Та й за Галькою не так скучатиму. Ну що, міняємося?

Владик, який саме набив за обидві щоки пирога з порічками й полуницею, завмер із витріщеними очима. Йому повільно-повільно почало доходити, що за змову готували отут разом із вечерею на кухні дорослі. Ось тобі й «геніальна ідея»! Оця громоподібна тітега спакує його в свою картату сумку й повезе в село Брисі. У заслання. На каторгу. Без Інтернету й комп'ютера. Туди, де облізлі хлопці мокнуть у річці

І його примусять лазити по деревах за вишнями, крутити хвости коровам і драти горобині гнізда. За що?!

Брови Владика поповзли вгору, обличчя видовжилось — лише пиріжок за щоками випинався двома горбами.

— Ну, може таки не треба, — засумнівалася мама, побачивши його страдницький вираз обличчя. — Він же ніколи в селі не був. У два роки — не рахується, що він там пам'ятає. А зараз... Кинути отак урбанізовану дитину...

— Урбанізований-комп'ютеризований, — підвищив голос тато. — І що? Корови живої не бачив. Хай їде. Більше користі буде, аніж тут штани протирати й очі псувати. Я сказав!

Серце Владика стрибнуло угору і раптом впало-покотилося кудись униз-униз. Усе. Татове «Я сказав» із наголосом на першому слові Владик знав прекрасно. Взагалі тато був людиною м'якою й поступливою, але в деяких випадках упирався й залізно стояв на своєму. Ось як тепер. Після його «Я сказав!» марно було щось доводити, просити, благати. І зараз мама зітхнула й погодилася. Владик, наче сновиди, повільно піднявся й побрів у кімнату.

А після вечері втілення тітчиної ідеї пішло повним ходом. Збори астронавта в космос або дослідника на антарктичну станцію — ніщо в порівнянні з тим, що відбувалося у квартирі Волошків години зо дві. Увесь наявний у квартирі дитячий одяг, від зимової пухової

куртки до білизни, перекочував із шафи й антресолей на диван і підлогу. Мама витягла величезний чемодан, куди Владик міг би влізти весь, навіть не згортаючись калачиком. «Зараз пакуватимуть», — пронеслося у його голові. Він сидів, опустивши плечі, у своєму рідному комп'ютерному кріслі, розгублений і печальний, як П'єро. А навколо бігали, метушилися, сперечалися дорослі, вкладали, перекладали й складали речі. Тітка командувала, наче полководець, тикаючи пальцем то на сумку, то на стопки одягу і голосно обурюючись на мамині пропозиції узяти вовняні шкарпетки або парасольку. Галюся на кухні мила посуд. «Хоч би хто заступився», — жаліслива думка мало не видушила слюзи. Владик ледве стримався, наказавши собі не нити, згадав зоряного воїна на аватарці, Конвенцію з прав дитини, про яку розповідала вчителька історії, а потім — бабусю Оксану, яка завжди захищала його краще за всі конвенції і зараз так невчасно поїхала в санаторій... Мама дістала теплу в'язану шапку й намагалася запхнути її в бічну кишеню дорожньої сумки, що завдяки зусиллям тітки таки здолала серйозну конкуренцію з чемоданом.

— Ларисо, та не на полюс же збираємо! — обурився тато. — Тільки червень закінчився, до морозів далекувато...

— А раптом похолодання?

— Та чи ми шапочку або береточку дитині не знайдемо? У Гальки їх мільйон і ще трошки. Взимку наплела.

кирзяки дядька Миколи десь у сараї валяються. Га-га-га! — зайшлася молодецьким реготом тітка Марусина.

Владик втиснувся в крісло ще глибше. Все. Немає сенсу проситися. Дорослі завжди уперті як віслиюки, коли вирішують щось за дітей. Може, щось таки придумати? Наприклад, захворіти. Або зараз якось стрибнути чи ступити незручно й ногу вивихнути або зламати. Точно! Зламати ногу! Це здавалося Владiku таким незінням, таким неймовірним щастям! Тоді сидів би обі в гіпсі цілісіньке літо за компом, і ніхто його б не микав. Та де ж тут стрибнеш, не з балкона ж! Сьомий поверх... Ех, на такий відчайдушний подвиг, мабуть, він і не наважився б. Хоча... Нічого-нічого, час ще є. Це ціла ніч попереду. Щось до ранку треба вигадати, терміново й невідкладно. Бо загребе його тітка Марусина в свої Брисі, як Змій Горинич якусь царівну Несміяну. Тьху ти, до чого тут царівна! Ну думай, думай же, де відволікайся!.. Але голова у Владика була порожня, як дзвін, — жодної путньої ідеї. А потім, коли вже найже всі вгомонилися, тільки-тільки ця його порожня заклопотана голова торкнулася подушки, Владик занув. Одразу заснув, наче провалився в темну безодню, мабуть, втомившись від хвилювань і подій, що загрожували так несподівано й круто змінити його життя. Круто» в цьому випадку, на думку Владика, зовсім не значало «добре».

РОЗДІЛ 2. ХТО ЗАХИСТИТЬ ПЕЧЕНИХ ПОРОСЯТ?

Владика підняли о п'ятій годині ранку. Скуйовджений і напівсонний, він поплівся до ванної, подумки дивуючись чудасії, яка наснилася вночі. Треба ж, таке приверзеться: тітка, Брисі, заслання, картата сумка й синій екран смерті...

— А-а-а-а! Дитятко, бач, піднялося, встало, ану швиденько вмиватися й снідати! Ви тут звикли спати до обіду, а в нас поратися треба, то ми з сонечком, — посеред кухні з ложкою в руці височіла тітка Марусина. Владик заляк на півдорозі й перелякано втупився в живописну родичку. То що, це все не сон?!

— Я нікуди не поїду, — буркнув він.

— Поїдеш-поїдеш, — вистромив голову з ванної тато. — І навіть не рипайся щось учудити. Ніякі причини не приймаються. На місяць мінімум, відпочинеш трохи.

— Я думаю, двох тижнів цілком вистачить, — обізва-лася з кімнати мама.

— Три дні! — Владик спробував сказати це твердо й рішуче, але вийшло якесь щеняче скавуління.

— Та-а-ак, ану перестали торгуватися, як на ярмарку! — гарикнула тітка. — Там вирішимо, по ситуації. Через п'ять хвилин усім снідати, бо вже вирушати пора.